

РЕШЕНИЕ

№ 402

гр. София, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: .....

при участието на секретаря .....

като разгледа докладваното от ..... Гражданско дело № 20211110126587 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба, подадена от името на Д. Й. В., ЕГН *****, чрез адвокат Г.Г., с която е предявен конститутивен иск с правно основание чл. 357 ал. 1, във вр. чл. 188, т. 1 от КТ срещу Областна дирекция на МВР - София, за отмяна на Заповед № 5173-1743/15.04.2021г. на директора на ....., с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, като незаконосъобразна.

В исковата си молба ищцата твърди, че се намирала в трудово правоотношение с ответника по силата на сключен на 13.02.2018 г. трудов договор, съгласно който заемала длъжността „системен оператор“ в „Регистрация и отчет на пътни превозни средства, собствениците им и водачи“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ в ОДМВР – София на пълен работен ден, който договор към подаване на исковата молба не е прекратен. Поддържа, че работното място и обемът на задълженията □ обикновено не включвали обработка на материалите в деловодството на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ в ОДМВР – София, като не е била обучена за изпълнение на посочените задължения. Сочи, че въпреки това по устни разпореждания на нейните ръководители е изпращана инцидентно в различни периоди от време да помага на служителите в това деловодство. Поддържа, че служителите в посоченото деловодство били пренатоварени и било невъзможно да се справят своевременно с обработката на документация, за което многократно са изпращани докладни записки до ръководителите. Посочва, че със Заповед № 5173-1743/15.04.2021г. на директора на ОДМВР – София □ е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Твърди, че са налице нарушения при издаване на заповедта, тъй като същата е издадена след преклузивния срок за

налагане на дисциплинарно наказание. Освен това посочва, че издадената заповед е незаконосъобразна, тъй като в същата се твърди, че за нея е възникнало задължение да изпрати посочените в нея документи, но такова възлагане не било налице. Поддържа, че дори да се приеме, че лично □ е било възложено да изпрати посочените документи, то това било обективно невъзможно в определения с вътрешните правила за документооборота на МВР, срок, поради големия обем от работа и недостатъчния брой служители. Освен това посочва, че за периода от 12.10.2020 г. до 25.10.2020 г., ищцата била в отпуск по болест, респективно, че в деня когато се твърди възлагане на обработването на посочените документи, същата не е била на работа. Счита, че дори и да е имало забавяне в изпращането на въпросните документи, то не е по вина на служителката, а поради трайно установеното затруднение в обработката на документите. Моли се за уважаване на предявения иск. Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК от името на ответника е депозиран отговор на исковата молба, с който се оспорва предявеният иск. Излагат се съображения, че не са допуснати нарушения в дисциплинарното производство, като е спазен срокът за налагане на дисциплинарно наказание, тъй като нарушението е открито на 24.02.2021, като същевременно през времето на ползване на отпуск от служителя, срокът не е текъл. Оспорва наведените в исковата молба твърдения, че не се включва в обема на задълженията на ищцата обработката на материалите в деловодството на сектор „Пътна полиция“, както и че не е запозната и обучена за тази работа. Поддържа се становище за неоснователност на твърдението на ищцата, че служителите в деловодството на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ в ОДМВР – София, са били пренатоварени, като в тази връзка се поддържа, че посочените докладни записки не са регистрирани деловодно и не са подписани от автора им, като същевременно сами по себе си тези обстоятелства /дори да са били налице/, не изключват вината на ищцата при извършване на дисциплинарното нарушение, във връзка с което □ е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Поддържа се, че ищцата е имала достатъчно време да изпълни в срок служебните си задължения, въпреки че е била в отпуск по болест за част от периода. Твърди, че дисциплинарната процедура е законосъобразно проведена, като след извършена проверка дисциплинарно-наказващият орган – работодателят в лицето на директора на ОДМВР –София, е приел, че за периода от 12.10.2020 г. до 05.11.2020 г. ищцата не е завела своевременно придружително писмо, с което СУМПС на гражданин е следвало да бъде изпратено в ОДМВР – Монтана, поради което □ е наложил дисциплинарно наказание „забележка“. Моли се за отхвърляне на предявения иск, като неоснователен и недоказан. Претендират се разноси и се прави възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

С Определение № 2430/27.07.2021 г., постановено по гр. д. № 26587/2021

г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че между страните е съществувало валидно възникнало трудово правоотношение по силата на сключен трудов договор № 517р-2638 от 13.02.2018 г., по силата на което ищцата е заемала при ответника длъжността „системен оператор“ в „Регистрация и отчет на пътни превозни средства, собствениците им и водачи“ на сектор „Пътна полиция“ към отдел „Охранителна полиция“ в ОДМВР – София. Този факт се установява несъмнено и от доказателствата по делото. Съгласно трудовия договор характерът на работата следвало да се определи с длъжностната характеристика, като при необходимост служителят се задължавал да изпълнява и други възложени задачи.

Съгласно приложената по делото длъжностна характеристика, с която ищцовата страна била запозната на 13.02.2018 г., едни от основните задължения за процесната длъжност, били следните: 1/извършване на пряка изпълнителска дейност, съобразно функциите и задачите на звеното; 2/ получаване, проверка, обработка и въвеждане на данни от входящите документи в АИС; 3/предаване и приемане на пощата по опис, като се следи за спазването на изискванията за деловодната дейност; 4/изпълняване и на други задачи, възлагани от служебното ръководство в рамките на предоставените му правомощия. Системният оператор следвало да познава изискванията на нормативните документи, регламентиращи деловодната дейност, правилата и изискванията за работа с документи, съдържащи класифицирана информация и явни документи.

Със Заповед № 8321з-1013/2017 г. били утвърдени Вътрешни правила за документооборота в МВР, с които ищцовата страна била запозната на 11.12.2019 г.

Установява се по делото, че на 05.10.2020 г. против Данаил Димитров – международен шофьор, бил съставен АУАН и му било отнето СУМПС заедно с контролния талон за установено нарушение на ЗДвП. На 06.10.2020 г. била изготвена и Заповед за налагане на ПАМ № 20-1204-001-487, която била насочена за връчване чрез АИС до ОДМВР – Монтана на 08.10.2020 г. и предадена в деловодството на ..... за изпращане. На 09.10.2020 г. било издадено Наказателно постановление № 20-1204-002112/09.10.2020 г. против водача, което било на 12.10.2020 г. било насочено за връчване до ОДМВР – Монтана чрез АИС и предадено в деловодството на ..... за изпращане. Съпроводителни писма с издадената заповед за наложена ПАМ, отнетото СУМПС и издаденото наказателно постановление били изведени в системата на 05.11.2020 г. с деловодни номера 1204р-6422 и 1204р-6451, но не били изпратени фактически до адресата. Документите били физически транспортирани до ОДМВР – Монтана едва на 10.11.2020 г. чрез куриерска фирма „Стар пост“. Тези факти се установяват от приложената преписка по дисциплинарната проверка, а и не се оспорват от ищцовата страна – напротив – за тяхното настъпване е налице и извънсъдебно признание, съдържащо се в обясненията на Д.В., дадени в хода на дисциплинарната проверка.

За гореописаните обстоятелства в ОДМВР – София постъпило сигнално писмо от ГДНП от 17.11.2020 г. във връзка с жалба на Данаил Димитров за

продължаващо задържане на СУМПС извън законоустановения срок. Във връзка с горепосоченото сигнално писмо, със заповед № 517з-6458/23.11.2020 г. на Директора на ОДМВР – София е разпоредено извършването на проверка за установяване и изясняване на постъпилите данни за извършени нарушения от служители на ОДМВР – София. Проверката била възложена на комисия в състав: 1/ председател – комисар Ивайло Александров /началник на отдел „Охранителна полиция“ при ОДМВР – София и 2/ членове: Милена Йовчева /началник на сектор КАПОЧР към отдел „Административен“ при ОДМВР – София/ и Лили Янчева /старши експерт човешки ресурси в сектор КАПОЧР към отдел „Административен“ при ОДМВР – София/. След приключване на проверката била изготвена справка рег. № 517р-2227 от 29.01.2021 г., с която е предложено да бъде наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на ищцата Д. Й. В., заемаща длъжност ЛРТП системен оператор при ОДМВР – София. На 06.04.2021 г. ищцата била уведомена с писмо, че срещу нея е образувано дисциплинарно производство, във връзка с което била поканена да даде писмени обяснения. Такива били депозирани на 06.04.2021 г., като нарушението се признава, но се мотивира с големия обем работа. За големия обем работа, липсата на достатъчен брой служители, натовареността, честите забавяния за извеждането и изпращането на документи са представени множество сигнали до ръководството на ОДМВР-София, озаглавени по различен начин – сведения, докладни записки и пр. За огромната натовареност в деловодството на сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – София свидетелства и справка за 2069 броя документи, обработени в периода 12.10.2020 г. – 05.11.2020 г.

От представения болничен лист № E20202367603 се установява, че ищцата е била в отпуск поради временна неработоспособност за периода 12.10.2020 г. – 25.10.2020 г.

При горните обстоятелства, било прието, че е осъществено дисциплинарно нарушение от ищцата Д.В., за което директорът на ОДМВР Николай Спасов издал Заповед № 517з-1743/15.04.2021 г. за налагане на дисциплинарно наказание „забележка“, връчена на служителя на 15.04.2021 г. В същата се сочи, че с действията си ищцовата страна е нарушила чл. 22, ал. 2 от Вътрешните правила за организацията на документооборота в МВР, вр. чл. 187, ал. 1, т. 3 КТ, тъй като не била изпълнила възложена ѝ задача в 10-дневен срок от получаването на същата, а именно – не е извела своевременно заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление, макар същите да били предадени в деловодството към 12.10.2020 г. Същите били изведени едва на 05.11.2020 г. и насочени по система АИС, като били физически опаковани и изпратени по куриерска фирма до ОДМВР - Монтана на 10.11.2020 г.

По делото са събрани гласни доказателствени средства чрез разпит на свидетелите Т.Н. и В.И..

От показанията на свидетелката Т.Н. се установява, че същата води дело срещу ответника за отмяна на наложено дисциплинарно наказание във връзка с процесното забавяне на документи. Работила е заедно с ищцовата страна като

„ситемен оператор“ в ..... В сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР нямало обособена служба „Деловодство“, а деловодна дейност извършвали тя и ищцата Д.В.. Двете се занимавали с входящата и изходящата поща и обслужвали клиенти. Нямало документ, издаден от директора на ОД МВР-София, с който на двете служителки да е възложено изпълнението на деловодни функции. Свидетелката посочва, че работата с изходящата поща не се възлагала с резолюция, а се извършвала по следния ред: съответният документ идва в „деловодството“ при двете служителки, които следва да го изведат в системата, да го пакетират и изпратят – такава била практиката, като за нея свидетелката била обучена от ищцата В.. Обемът на работа бил голям, като на ден се обработвали между 100-180 документа само изходяща поща. Входящата поща също била обемна, като паралелно с това двете служителки следвало да обслужват и граждани – да влизат заявления, да дават справки, като за всеки се отделяло различно време. Извършвали справки и на колеги. Отбелязва, че когато някоя от двете служителки отсъствала, работата още повече се забавяла, тъй като с огромната натовареност следвало да се справя само един служител. За тези проблеми ръководството на ОДМВР – София било уведомявано многократно както писмено, така и устно, но не били предприемани мерки. За процесния случай свидетелката посочва, че Д.В. била под карантина. Поради тази причина извеждането и изпращането на документите се забавило, тъй като св. Н. била сама, а обемът на работа бил голям. Във връзка с това забавяне на свидетелката също било наложено дисциплинарно наказание „забележка“, което тя оспорвала към настоящия момент.

От показанията на свидетеля В.И. се установява, че към настоящия момент същият работи в РУ – Ботевград, което е към ОДМВР –София. В периода 12.10.2020 г. – 05.11.2020 г. е бил началник на сектор „Пътна полиция“ към ОДМВР – София. Посочва, че нямало обособена служба „Деловодства“, като не му били известни и документи за наличието на подобно звено. На служителките било възлагано устно от ръководството да работят в т. нар. „деловодство“. Работата се изразявала в обработка на входящата и изходящата поща, обслужване на граждани и колеги. Имало и проекти, при които следвало да се постави печат и деловоден номер на всяка една страница, като понякога страниците били над 80. На изходящата поща не се поставяла резолюция за определяне на служител, който да я обработва. Посочва, че обемът на работа в „деловодството“ бил огромен и двама служители не били достатъчни. За тези обстоятелства били подавани многобройни сигнали от служителите, но не били извършени промени, които да доведат до облекчаване на работата. Свидетелят обяснява, че е запознат с процесния казус, като уточнява, че подобно забавяне било нормално и често срещано, предвид големия обем работа. За този случай му било наложено дисциплинарно наказание за неупражнен контрол, което в момента се оспорвало.

Настоящата съдебна инстанция приема показанията на двамата свидетели за достоверни, тъй като, преценени по правилата на чл. 172 ГПК, са последователни, житейски и правно логични. Освен това изложеното от свидетелите кореспондира и с приложените по делото писмени доказателства.

Следва да се отбележи и обстоятелството, че наличието на трудово

правоотношение между свидетелите и ответника по делото не може да изключи изначално възможността същите да свидетелстват и да дават достоверни показания. Това обстоятелство е само индиция за съда при преценка на свидетелските показания да подходи с по-завишена критичност. В случая по делото липсват дори индиции, че свидетелите са недобросъвестни, респ. че показанията им изопачават фактите за които свидетелстват.

В същата насока трябва да се съобрази и обстоятелството при наличието на съдебни дела между свидетел и ответник по делото. Целта на установяването от съда, при снемането на самоличност на посочените обстоятелства е именно вземането им предвид за евентуална заинтересованост на свидетелите от крайния акт по правния спор предмет на делото. В случая обстоятелствата, съобщени от двамата свидетели, кореспондират с останалите събрани по делото доказателства, поради което наличието на трудови спорове с ответника не може да разколебае достоверността на изнесеното. Под страх от наказателна отговорност разпитаните лица последователно излагат факти, за които имат преки лични впечатления.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

СРС, II ГО, 160-ти състав е сезиран с иск с правно основание чл. 357 вр. с чл. 188, т. 1 от КТ - иск за отмяна на дисциплинарно наказание "забележка".

За да се уважи така предявеният иск в тежест на ищеца е да докаже съществуването на трудово правоотношение между страните, към момента, към който се твърди налагане на дисциплинарно наказание.

В тежест на ответника е да докаже законосъобразното упражняване на работодателска власт, посредством упражняване, чрез атакуваната заповед на правото да наложи дисциплинарно наказание „Забележка“ на ищеца, при спазване на законовите изисквания и преклузивни срокове за налагане на същото.

Дисциплинарните наказания се налагат и дисциплинарната отговорност се реализира по определен ред, като се следва определено производство, скрепено със срокове, уредено с императивни правни норми. Това производство най-общо има четири основни фази: по установяване на факта на нарушението; по определяне на дисциплинарното наказание; по издаване на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание - писмена форма, мотивирана, тоест посочваща конкретните факти, субективни и обективни признаци на поведението, дата, място на извършване и т.н.; връчване на заповедта. Съдът отменя заповедта, с която е наложено дисциплинарно наказание без да разглежда спора по същество ако установи, че дисциплинарното наказание е наложено след изтичане на сроковете по чл. 194 от КТ или без да е дадена възможност на работника да даде обяснения по случая.

Съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от КТ дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриването на нарушението и не по-късно от една година от извършването им, като съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 3 от КТ сроковете по ал. 1 не текат през времето, през което работникът е в законоустановен отпуск или стачка.

Предвид принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, уреден в чл. 6, ал. 2 ГПК, съдът следва да се произнесе само по наведените в исковата молба твърдения за незаконосъобразност на процесната заповед за дисциплинарно наказание, без да проверява същата служебно и в цялост. Проверката на законността на наложеното дисциплинарно наказание съобразно принципа на диспозитивното начало в гражданския процес следва да бъде осъществена в рамките на твърдените от ищеца основания за незаконност. При оспорване на наложено наказание като незаконно, съдът се произнася само по наведените от ищеца фактически основания, които /според наказаното лице/ опорочават волеизявлението за налагане на дисциплинарното наказание. Съдът не може да основе решението си по иск за отмяна на наложено дисциплинарно наказание на факти, които опорочават, отлагат или погасяват оспорваното право, но не са посочени от ищеца в исковата молба, защото по иска по чл. 357 КТ съдът няма служебно задължение да следи за нито един факт, който поражда правото на работодателя да налага дисциплинарни наказания или надлежното му упражняване /в този смисъл решение № 23 от 02.02.2016 г. по гр. д. № 4553/ 2015 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение, касаещо иска по чл. 344 КТ, но приложимо и към исковете по чл. 357, ал. 1 КТ/.

В трайната практика на ВКС, изразена в решение от 24.06.2015 г., постановено по гр. д. № 6889/2014 г., IV г.о.; решение от 05.11.2015 г., постановено по гр. д. № 438/2015 г., III г.о. и решение № 363 от 10.01.2012 г., постановено по гр. дело № 354/2011 г. на ВКС, I г.о., е прието, че в разпоредбата на чл. 194, ал. 1 КТ е посочено, че дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, като съотношението между двата срока е следното: ако е изтекъл двумесечният срок от откриване на нарушението, то не може да се приложи едногодишният срок; ако е изтекъл едногодишният срок от извършването, то той поглъща двумесечния срок от откриване на нарушението. Приема се, че „откриване на нарушението“, по смисъла на чл. 194, ал. 1 от КТ, означава узнаване от субекта на дисциплинарната власт за нарушението на трудовата дисциплина, установено в съществените му признаци - субектът на нарушението, времето и мястото на извършването му, съществените индивидуализиращи признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като нарушение. Посочва се, че именно в рамките на двумесечния срок от откриването на нарушението, т.е. от установяване на посочените съществени елементи от конкретния негов фактически състав, работодателят следва да извърши, ако прецени за необходимо, съответните необходими допълнителни проверки за пълното изясняване на случая, както и да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения, за да прецени дали да наложи дисциплинарно наказание и да определи вида му.

В настоящият случай и въз основа на събраните по делото доказателства се налага извод, че нарушението на трудовата дисциплина, за което на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ е открито от субекта на дисциплинарната власт най-късно на 29.01.2021 г., т.е. с издаването на справка

рег. № 517р-2227 от 29.01.2021 г., с която е приключена възложената със заповед № 517з-6458/23.11.2020 г. на Директора на ОДМВР – София проверка за установяване и изясняване на постъпилите данни за извършени нарушения от служители на ОДМВР – София във връзка с постъпило в ..... сигнално писмо от ГДНП от 17.11.2020 г. във връзка с жалба на Данаил Димитров за продължаващо задържане на СУМПС извън законоустановения срок и е предложено да бъде наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на ищцата Д. Й. В., заемаща длъжност ЛРТП системен оператор при ОДМВР – София. В горепосочената справка нарушението на трудовата дисциплина е посочено в същественият му признаци - субектът на нарушението, времето и мястото на извършването му, същественият индивидуализиращи признаци на деянието от обективна и субективна страна, които го квалифицират като нарушение. Справката, с която работодателят е уведомен за извършеното нарушение е от дата 29.01.2021 г., от която дата именно следва да се брои срокът по чл. 194, ал. 1 КТ. Справката е изготвена от нарочна комисия, формирана именно за извършване на проверка за установяване и изясняване на постъпилите данни за извършени нарушения от служители на ОДМВР – София във връзка с постъпило в ..... сигнално писмо от ГДНП от 17.11.2020 г. във връзка с жалба на Данаил Димитров за продължаващо задържане на СУМПС извън законоустановения срок. Комисията е формирана със заповед именно на Директора на ОДМВР – София. Същевременно в справката изрично е посочено в какво се изразява поведението на Д. Й. В., представляващо според работодателя нарушение на трудовата дисциплина. Именно за същото поведение на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ с процесната Заповед № 517з-1743/15.04.2021г. на Директора на Областна дирекция на МВР – София. Следователно именно от датата на изготвяне на справката следва да се приеме, че работодателят е уведомен за дисциплинарното нарушение, за което впоследствие със заповед № 517з-1743/15.04.2021 г. на Директора на ОДМВР-София, на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“. Допълнителен довод в този смисъл е и обстоятелството, че по делото не са налице безспорни доказателства за датата, на която справката е доведена до знанието на директора на ОДМВР – София. Действително върху справката е налична резолюция от 24.02.2021 г., за която се твърди, че е изготвена именно от Директора на ОДМВР – София и именно на дата 24.02.2021 г. /от която дата ответникът счита, че следва да се приеме, че нарушението е открито от работодателя по смисъла на чл. 194 КТ/, но сама по себе си тази резолюция не установява датата, на която справката е била доведена до знанието на Директора на ОДМВР – София, още повече, че по становище на настоящия съдебен състав това обстоятелство е ирелевантно, доколкото нарушението със всички негови признаци от обективна и субективна страна е описано, респективно открито /по смисъла на чл. 194 КТ/ най-късно на 29.01.2021 г., която е датата, на изготвяне на справка рег. № 517р-2227 от 29.01.2021 г., с която е приключена възложената със заповед № 517з-6458/23.11.2020 г. на Директора на ОДМВР – София проверка за установяване и изясняване на постъпилите данни за извършени нарушения от служители на ОДМВР – София във връзка с постъпило в ..... сигнално писмо от

ГДНП от 17.11.2020 г. във връзка с жалба на Данаил Димитров за продължаващо задържане на СУМПС извън законоустановения срок и е предложено да бъде наложено дисциплинарно наказание „забележка“ на ищцата Д. Й. В., заемаща длъжност ЛРТП системен оператор при ОДМВР – София. Приемане на противното, би означавало неоправдано и оставено на субективната преценка на работодателя, да бъде оставено решението от кой момент започват да текат сроковете за налагане на дисциплинарни наказания.

Съгласно разпоредбата на чл. 194, ал. 3 КТ сроковете по ал. 1 на същата разпоредба не текат през времето, през което работникът или служителът е в законоустановен отпуск или участва в стачка.

Сроковете за налагане на наказанията са два - двумесечен от откриването на нарушението и едногодишен от извършването му - чл. 194, ал. 1 КТ, според който дисциплинарни наказания се налагат не по-късно от 2 месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Краткият двумесечен срок се поглъща от едногодишния. Ако е изтекъл едногодишният срок от извършването на нарушението, дисциплинарното наказание не може да бъде наложено, дори и да не е изтекъл краткият двумесечен срок от узнаването му, което се случва при хипотеза на по-късно откриване /узнаване/ на извършеното дисциплинарно нарушение. Обратно, ако е изтекъл двумесечният срок от узнаването, дори и да не е изтекъл едногодишният срок от извършване на наказанието дисциплинарното наказание отново не може да бъде наложено. Съгласно чл. 194, ал. 3 КТ сроковете не текат, когато работникът или служителът е в законоустановен отпуск или участва в стачка. Без значение е видът на отпуска /достатъчно е същият да е от предвидените в закона /. Без значение е и неговата продължителност. През време на отпуска сроковете спират да текат, поради това, за да се прецени дали съответният срок е изтекъл, времето на законоустановен отпуск се приспада от продължителността на сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ. По разпореждане на закона срокът по чл. 194, ал. 1 от КТ се брои в месеци и изтича на съответното число на последния /втория/ месец. Когато са били налице основания за спиране поради ползван отпуск в рамките на този срок след съответната дата на втория месец следва да се прибавят толкова дни, колкото е бил разрешеният отпуск. Точният брой дни зависи от конкретиката на случая и от вида отпуск. Конкретно при ползван платен годишен отпуск се прибавят разрешеният като отпуск брой работни дни, като не следва да се прибавят към този срок и почивните, и празничните дни, обхванати от периода, в който работникът или служителът е бил в отпуск, тъй като това не се предвижда от разпоредбата на закона. Законодателят е използвал различни критерии /единици/ при различните видове отпуски - едни от тях са измерими в работни дни, а други в календарни дни, трети вид пък зависи от волята на съответния компетентен орган. Така например платеният годишен отпуск се разрешава и ползва в работни дни /арг. от чл. 155, ал. 4 КТ/. Аналогично в работни дни се разрешава неплатеният отпуск, отпускът при встъпване в брак, при смърт и др. В календарни дни се измерва отпускът по време на активна служба в доброволния резерв /арг. от чл. 158, ал. 2 КТ/, отпускът поради бременност, раждане и осиновяване /виж чл. 163

КТ/ и др. Уредени са и видове отпуски, при които в различните хипотези отпускът се разрешава месечно /т. е. в календарни дни/ или в работни дни - напр. отпускът за обучение за лица в средно и висше училище се разрешава в работни дни чл. 169, ал. 1 КТ, а този за подготовка на дисертационен труд е в месечен срок /календарен срок/ - чл. 169, ал. 4 КТ. Отпускът при временна неработоспособност се разрешава от здравните органи, съобразно волята им - чл. 162, ал. 2 КТ и нормите на Наредбата за медицинската експертиза. Ето защо дните, в които едно лице е в отпуск, следва да се определят конкретно за всеки отделен вид отпуск, като се вземе предвид как се измерва последният. Допълнителен аргумент в тази насока е и обстоятелството, че срокът цели да даде възможност за реализиране на дисциплинарната отговорност - от една страна да осигури възможност на работодателя да осъществи процедурата по налагане на дисциплинарно наказание, а от друга страна да осигури възможност на работника /служителя да организира защитата си срещу последното. Това може да стане ефективно единствено в условията на реално изпълнение на трудовото правоотношение. Това е смисълът на разпоредбата, постановяваща, че сроковете по чл. 194, ал. 1 КТ не текат през времето, когато работникът или служителят е в законоустановен отпуск или участва в стачка, тоест в този времеви отрязък не се включва времето, през което работникът или служителят не е изпълнявал работата. В този случай срокът трябва да бъде продължен с толкова работни дни, с колкото работникът не се е явявал на работа и не е изпълнявал трудовите си функции поради отпуск /в този смисъл решение № 209 от 21.01.2019 г. по гр. д. № 87/2018 г., Г. К., III Г. О. на ВКС/.

В процесния случай двумесечният срок е започнал да тече на 29.01.2021 г. и е изтекъл на 29.03.2021 г. След тази дата, считано от 30.03.2021 г., следва да се прибавят и 16 дни законоустановен отпуск, от които 4 работни дни ползван платен годишен отпуск и 12 календарни дни отпуск за временна нетрудоспособност /виж л. 542, 543, 544, 545, 546 и 547 от делото/, представляващи част от представеното и приобщено към доказателствения материал копие от цялото лично трудово досие на ищцата Д. Й. В., водено при работодателя ОДМВР-София/, ползван в периода от датата на откриване на нарушението, за което на работникът/служителят е наложено оспорваното в настоящото производство дисциплинарно наказание /29.01.2021 г./до датата на налагането на дисциплинарното наказание „забележка“ /15.04.2021 г./. Като краен резултат срокът по чл. 194 КТ е изтекъл на 14.04.2021 г. До тази дата заповедта за налагане на дисциплинарно наказание трябва не само да бъде издадена от работодателя, но и да бъде връчена на работника или служителя /в този смисъл решение № 175/24.06.2013 г. по гр. д. № 1259/2012 г., III г. о. на ВКС и решение № 256 от 18.05.2012 г. по гр. д. № 1036/2011 г. на IV г. о. на ВКС/. След 14.04.2021 г. субективното потестативно право на работодателя да наложи дисциплинарно наказание, ако не е упражнено, се препятства. Процесната заповед за дисциплинарно нарушение е връчена на 15.04.2021 г., тоест след като срокът за налагане на дисциплинарно наказание е изтекъл, с което и се е препятствала възможността за налагане на наказание. С оглед така извършеното процедурно

нарушение и неспазване на законовия срок, Заповед № 517з-1743/15.04.2021г. на директора на ....., с която на ищцата е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, е незаконосъобразна и следва да бъде отменена въз основа на посоченото основание.

По отношение разпределението на отговорността за разносните в производството пред СРС:

При този изход на правния спор право на разноси в настоящото производство има ищецът.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в настоящото производство, а именно за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева.

От името на ответника своевременно е релевирано възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение в производството, което съдът намира за неоснователно, доколкото претендираното възнаграждение от ищеца в производството е в минималния, съобразно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, размер.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът Областна дирекция на ..... следва да бъде осъден да заплати в полза на ищцата Д. Й. В., ЕГН *****, с адрес: ....., сумата от 600,00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 26587/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК, ответникът Областна дирекция на ..... следва да бъде осъден да заплати в полза на Софийски районен съд, сумата от 60 лева, представляваща държавна такса за разглеждане на предявения в настоящото производство иск.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна Заповед № 517з-1743/15.04.2021г. на Директора на Областна дирекция на ....., с която на Д. Й. В., ЕГН *****, с адрес: ..... е наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

ОСЪЖДА Областна дирекция на ..... да заплати в полза на Д. Й. В., ЕГН *****, с адрес: ....., сумата от **600,00 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 26587/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ОСЪЖДА Областна дирекция на ..... да заплати в полза на Софийски районен съд, сумата от **60,00 лева**, представляваща държавна такса за разглеждане на предявения в настоящото производство иск.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в

двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____